

Съ войската си се Гръмъ затече,
На всѣко мѣсто се прѣпрѣчи.
Захваналъ се е страшенъ бой
Между двѣтѣ войски безброй.

Брѣмчатъ унило тетивитѣ,
Пишатъ по въздуха стрѣлитѣ,
Ножовѣтѣ навредъ лѣщятъ,
Тѣла човѣшки тѣ сѣчатъ.

Прѣхтението на конетѣ
И трѣсѣкѣтъ на щитовѣтѣ
Разнасятъ се далечъ въ лѣса
И си възвръщатъ пакъ гласа.

Въздишания се тежки вдигатъ,
До сини небеса достигатъ,
Земята силно се люлѣй,
Крѣвѣта човѣшка все се лѣй.

Най-сетнѣ падна на земята
На византийцитѣ войската,
И клюмна вирнатиятъ носъ
Като трѣва по сѣнокося.

Самси Никифоръ тукъ загина
Съ въртоглавата си дружина,
Съсь всичкитѣ си голѣмци
И съсь придворнитѣ скопци.

Съ сърдечна радостъ Гръмъ погледа
На тази крѣвава побѣда;
Хвала въздаде съ виковете
На българскитѣ богове.

А на Никифора главата
Като улови за косата,
Погледа и се причерви,
Душата му се разгнѣви.